

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 562/2014

12.06.2014. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Ђ., због кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката З.З., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 2066/13 од 11.06.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 6226/2013 од 13.12.2013. године, у седници већа одржаној 12.06.2014. године, већином гласова, донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 2066/13 од 11.06.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 6226/2013 од 13.12.2013. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 2066/13 од 11.06.2013. године, између осталих, окривљени Д.Ђ. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333. став 2. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, која се неће извршити уколико окривљени у року од две године, по правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело, у коју казну ће се у случају опозива условне осуде урачунати време проведено у притвору од 14.12.2012. године до 05.04.2013. године.

Истом пресудом на основу члана 193. и члана 196. ЗКП-а окривљени Д.Ђ. и окривљени С.П. обавезани да суду на име трошкова кривичног поступка - вештачења, плате износ од по 40.000,00 динара, а да на име судског паушала

плате износ од по 6.000,00 динара, све у року од 15 дана, по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 6226/2013 од 13.12.2013. године, ставом 1, одбијене су, као неосноване, жалбе Првог основног јавног тужиоца у Београду, браниоца окривљеног С.П., браниоца окривљеног Д.Ђ. - осим у делу којим се жалбом тог адвоката првостепена пресуда побија због одлуке о трошковима кривичног поступка на чије плаћање је обавезан окривљени Д.Ђ. и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду К 2066/13 од 11.06.2013. године.

Истом пресудом, ставом 2, усвојена је жалба браниоца окривљеног Д.Ђ. у делу у коме се првостепена пресуда побија због одлуке о трошковима кривичног поступка, па је у делу одлуке о трошковима кривичног поступка на чије плаћање је окривљени Д.Ђ. обавезан, укинута пресуда Првог основног суда у Београду К 2066/13 од 11.06.2013. године и предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Бранилац окривљеног Д.Ђ., адвокат З.З., на основу члана 482. став 1. и члана 483. ЗКП-а поднео је захтев за заштиту законитости, побијајући наведене правноснажне пресуде због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1, 2. и 3. ЗКП-а и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1. и 2. ЗКП-а, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, те да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног Д.Ђ. ослободити од оптужбе за кривично дело помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333. став 2. КЗ или да исте пресуде укине у односу на осуђеног Д.Ђ., те да предмет врати на поновно суђење првостепеном или апелационом суду, пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ђ., адвоката З.З., Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтевима, уз примену члана 604. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/2011) нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Неосновано се у захтеву за заштиту законитости, браниоца окривљеног, правноснажне пресуде побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, са образложењем да се исте заснивају на доказу на коме се не могу заснивати - исказу сведока Р.П., овлашћеног службеног лица у МУП-у РС ПС Раковица, јер је исти прибављен супротно одредби члана 18. став 2. одредби члана 97. став 4. у вези члана 604. став 1. ЗКП-а, нити се исте

по ставу одбране, могу заснивати на одбрани окривљеног С.П. из преткривичног поступка која је супротна одбрани датој на главном претресу.

Наиме, Врховни касациони суд ове наводе у захтеву оценио је као неосноване налазећи да је исказ сведока Р.П., овлашћено службено лице МУП-а РС ПУ Раковица, доказ на коме се према одредбама ЗКП-а, пресуде могу заснивати, с`обзиром на то да је исти саслушан, као сведок, у вези са околностима које је непосредно запазио на кући оштећених Д., М. и Б.Ј. и у њиховом дворишту, као и у ширем кругу лица места у улици ..., а не како се то неосновано у захтеву наводи, на околности у вези оперативних сазнања у погледу садржине обавештења прибављених ради откривања кривичног дела и учиниоца. Такође, по налажењу овог суда побијане одлуке заснивају се на законитом доказу - одбрани окривљеног С.П. датој пред МУП-ом РС ПУ за Град Београд, с`обзиром да је окривљени С.П., тада осумњичени, исказ пред полицијским службеницима 04.11.2012. године, дао у присуству браниоца адвоката Ж.П., са којим је претходно имао поверљив разговор, те да је записник својеручно потписао и тиме потврдио констатоване писмене наводе у записнику. Осим тога, ове битне повреде одредаба кривичног поступка су, од стране одбране истицане и у поступку по редовном правном леку, те Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда, на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП-а.

Захтевом браниоца окривљеног се правноснажне пресуде побијају и због повреде закона из члана 439. тачка 1. и 2. ЗКП-а, са образложењем да окривљени Д.Ђ. није предузео ни једну радњу која је елемент бића кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333. став 2. КЗ, те да према изведеним доказима и њиховој стварној садржини не постоје ни формално-правни ни фактички докази да је окривљени извршио кривично дело за које је осуђен.

И ове наводе, Врховни касациони суд оцењује као неосноване налазећи да су првостепени и другостепени суд након изведених доказа на главном претресу, на утврђено чињенично стање правилно применили закон налазећи да је доказано да су се у радњама окривљеног Д.Ђ. стекла сва битна обележја предметног кривичног дела - помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333. став 2. КЗ, а како су ови наводи већ истицани у жалби браниоца окривљеног, то Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда, на исте упућује, у смислу члана 491. став 2. ЗКП-а.

У вези навода у захтеву браниоца окривљеног да су изреке обе пресуде неразумљиве, противуречне разлозима пресуде, те да у пресудама нису наведени разлози о одлучним чињеницама којима се суштински указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП-а, те указивање на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3. ЗКП-а, без њиховог конкретизовања, о истима Врховни касациони суд није одлучивао, јер одредбом члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а, повреде наведених одредби нису предвиђене као разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

За председника већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.